

Arrest

**nr. 179 231 van 12 december 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 5 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 augustus 2015 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 30 november 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 8 april 2016 en op 12 mei 2016.

1.3. Op 5 augustus 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Somalische nationaliteit te beschikken en te behoren tot de meerderheidsclan Hawadle (> Yabar Madaxweyne). U bent geboren op 1 februari 1990 in Mogadishu, waar u uw hele leven woonde. U huwde op 3 januari 2015. Uw echtgenoot trok in bij u, uw moeder en uw zussen. U werkte als straatveegster en zorgde voor uw zieke moeder.

U werd rond 1 juni 2015 aangesproken door Al Shabaab. U werd verteld dat u een bom moest plaatsen op het kruispunt Lambar Afar wanneer een auto van de regering passeerde. U weigerde en werd meerdere malen telefonisch gecontacteerd.

Op 20 juni 2015 werd u door Al Shabaab opgepakt en tien dagen vastgehouden. U werd mishandeld en uiteindelijk gaf u toe. U werd naar huis gebracht, waarna u uw echtgenoot alles vertelde. Uw echtgenoot contacteerde een vriend, bij wie u kon onderduiken.

Op 4 augustus 2015 verliet u Mogadishu. U nam het vliegtuig naar Turkije en reisde verder naar België. U vroeg asiel aan op 6 augustus 2015.

U legde twee medisch attesten voor m.b.t. uw besnijdenis.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze de nood aan bescherming kan beoordelen. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt met betrekking tot, onder meer, uw identiteit, uw familiale situatie en de problemen die u in uw land van herkomst heeft ondervonden. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt echter dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door de tegenstrijdigheden die vastgesteld werden tussen uw verklaringen.

U verklaarde voor het CGVS dat Al Shabaab u op 1 juni 2015 kwamen opzoeken toen u thuis kwam van het werk (CGVS dd. 08/04/2016, p. 13-14). U verklaarde verder dat u eerst thuis opgezocht werd en daarna telefonisch bedreigd werd. U verklaarde eerder tijdens hetzelfde gehoor dat u de hele dag werkte en 's avonds thuis kwam van het werk (CGVS dd. 08/04/2016, p. 7). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter dat u rond 12 uur weer thuis kwam van het werk (CGVS dd. 12/05/2016, p. 5). Daarenboven verklaarde u tijdens het tweede gehoor dat u niet meer weet welke dag Al Shabaab u de eerste keer thuis opzocht, maar dat de telefonische bedreigingen in juni 2015 gebeurden (CGVS dd. 12/05/2016, p.7). Bovendien verklaarde u eerder voor de DVZ dat u in juni 2015 telefonisch bedreigd werd, maar zegt u niet dat Al Shabaab eerst bij u thuis geweest is (Vragenlijst CGVS, 3.5). U legt tegenstrijdige verklaringen af over de bedreigingen die u kreeg.

Daarenboven verklaarde u aanvankelijk niet te weten dat u aangesproken werd door leden van Al Shabaab, maar dacht u dat zij verloren waren (CGVS dd. 08/04/2016, p. 14). Even later gevraagd of u wist wie van Al Shabaab u aangesproken had, verklaarde u echter dat u dat niet kan weten omdat zij altijd gemaskerd zijn (CGVS dd. 08/04/2016, p. 15). Het is merkwaardig dat u dacht dat zij verloren waren, aangezien zij op dat moment ook gemaskerd moeten zijn geweest.

U verklaarde de districtscommissaris verteld te hebben wat er aan de hand was. Gevraagd hoe de districtscommissaris eruitziet, kan u aanvankelijk niet meer zeggen dan 'hij is niet licht, hij is niet donker' (CGVS dd. 12/05/2016, p. 8-9). U geeft enkel een beschrijving van de districtscommissaris aan de hand van kenmerken die hij niet bezit. Verder gevraagd naar het uiterlijk van de

districtscommissaris, geeft u een weinig doorleefde beschrijving van de man waar u een vraag tot hulp toe richt.

Voor het CGVS verklaarde u **opgepakt te zijn door Al Shabaab toen u op de markt was, nadat u van het werk terugkwam** (CGVS dd. 08/04/2016, p. 13). Gevraagd waar u heen gebracht werd, verklaarde u dat niet te weten omdat het 's avonds laat was (CGVS dd. 08/04/2016, p. 15). U verklaarde echter tijdens het tweede gehoor voor het CGVS, dat u **thuis kwam van uw werk rond 12 uur 's middags** (CGVS dd. 12/05/2016, p. 5). Daarenboven verklaarde u reeds eerder bij de DVZ dat u **thuis was toen u ontvoerd werd** (Vragenlijst CGVS, 3.5). U legt tegenstrijdige verklaringen af over uw ontvoering door Al Shabaab.

U heeft eveneens tegenstrijdige verklaringen afgelegd over wat er gebeurde nadat u thuis kwam nadat u opgesloten was. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS, verklaarde u dat u **thuis kwam en alles aan uw echtgenoot vertelde** (CGVS dd. 08/04/2016, p. 13), terwijl u voor de DVZ verklaarde dat u **uw echtgenoot heeft gebeld** om hem alles te vertellen (Verklaring CGVS, 3.5). Voor de DVZ verklaarde u eveneens dat **uw echtgenoot u naar het huis van zijn vriend bracht** (Verklaring CGVS, 3.5), terwijl u voor het CGVS verklaarde dat **deze vriend met de auto gekomen is en dat jullie samen naar diens huis gegaan zijn** (CGVS dd. 08/04/2016, p. 13).

Tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaarde u dat **de vrouw die u aan uw werk als straatveegster hielp, vermoord werd door Al Shabaab** (CGVS dd. 12/05/2016, p. 10). Gevraagd waarom u dat tijdens het eerste gehoor niet verteld had, verklaarde u dat wel gedaan te hebben. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u echter enkel dat **haar gevraagd werd waar u was** (CGVS dd. 08/04/2016, p. 19).

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan geen geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot problemen die u zou hebben ervaren met Al Shabaab en die de aanleiding zouden geweest zijn voor uw vertrek uit Somalië.

U legt in kader van uw asielaanvraag medische attesten m.b.t. uw besnijdenis voor. Hieruit blijkt dat u type 3 besneden bent. Gevraagd naar uw vrees als u terugkeert naar Somalië, uitte u de vrees tot herinfibulatie na een bevalling (CGVS dd. 12/05/2016, p. 17). Volgens de informatie beschikbaar voor het CGVS (beschikbaar in uw administratief dossier) **wordt herinfibulatie na een bevalling niet onder dwang uitgevoerd, maar is het de keuze van de vrouw zelf om hier al dan niet toe over te gaan**. Voor wat betreft de gevolgen die u zou ondervinden van de besnijdenis die u in het verleden hebt ondergaan, kan worden opgemerkt dat hoewel besnijdenis een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest, kunnen voortduren, vloeit het aangehaalde aanhoudende karakter voort uit de secundaire gevolgen of effecten die de verminking kunnen veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op de fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel, een asielzoeker te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologisch welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht, in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016

in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielpzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er

geen frontlijnvechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierechtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 48, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, onderneemt verzoekster een summiere poging om een aantal weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Zij verwijst in dit verband ook naar problemen met de tolk. Voorts beroept zij zich op het voordeel van de twijfel.

Verzoekster verwijst vervolgens naar de reeds door haar ondergane vrouwelijke genitale verminking (VGV) type III, waarover zij ook werd ondervraagd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Verzoekster meent dat, ook al heeft zij zelf de nadruk niet gelegd op dit relaas, het Commissariaat-generaal de verplichting heeft om er rekening mee te houden. Verzoekster werpt op dat VGV als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève kan worden beschouwd. Ze acht het dan ook onbegrijpelijk dat het Commissariaat-generaal dan toch aangeeft dat er in haar hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou bestaan. Verzoekster stelt dat het Commissariaat-generaal duidelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet heeft geschonden door geen rekening te houden met het door haar bijgebrachte attest van besnijdenis. Verder verwijst ze naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, naar de zeer hoge besnijdenisprevalentiegraad in Somalië, naar rechtspraak van de Raad van State en naar een publicatie van de organisatie INTACT. Bovendien is verzoekster zwanger (zie stuk 3 bij het verzoekschrift). De geboorte van het kind zal tot gevolg hebben dat de dichtgenaaide delen weer zullen openscheuren, waardoor ze geen type III-besnijdenis meer zal hebben maar eerder een verminking die lijkt op type II. In geval van terugkeer naar Somalië zal verzoekster naar eigen zeggen opnieuw dichtgenaaid worden en een nieuwe verminking ondergaan, aangezien de Somalische cultuur bijna alle vrouwen verplicht om een type III-besnijdenis te hebben. Verzoekster betwist de motivering in de bestreden beslissing dat herinfibulatie na bevalling slechts sporadisch voorkomt. Dit is immers louter gesteund op een studie die werd uitgevoerd in 1995. Bovendien verwijst het document waarop het Commissariaat-generaal zich baseert naar Somalische vrouwen die in Kenia leven en wordt er zelfs een studie van 1985 aangehaald. Verzoekster betwist verder de antwoorden van twee personen die het Commissariaat-generaal heeft gecontacteerd in het kader van haar onderzoek naar de praktijk van herinfibulatie in Zuid- en Centraal-Somalië. Ze meent dat deze antwoorden vaag zijn en verwijt het Commissariaat-generaal dat er geen cijfers of statistieken zijn waaruit duidelijke fenomenen kunnen worden afgeleid.

In ondergeschikte orde vraagt verzoekster om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij werpt op dat verschillende rapporten en bronnen bevestigen dat asielzoekers uit Somalië, en meer bepaald Mogadishu, beschouwd kunnen worden als afkomstig uit een conflict-affected area, dat burgers in Somalië een grote kans hebben om schendingen van de mensenrechten te ondergaan en dat zij geen beroep kunnen doen op bescherming van de autoriteiten. Zij verwijst in dit verband naar rapporten van Amnesty International van 15 mei 2013 en van 18 november 2014, naar de Africa briefing n° 99, het artikel *“Despite gains against Al-Shabaab, setting up peacekeeping mission in Somalia still ‘high-risk-undertaking’, top peacekeeping official tells security council”*, een rapport van 13 april 2016 te raadplegen op www.refworld.org en een lijst met terroristische aanvallen gepleegd door Al-Shabaab in 2015. Verzoekster besluit uit de door haar aangehaalde informatie dat Mogadishu kan worden beschouwd als conflict-affected area in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, enerzijds door de algemene gewelddadige en slechte veiligheidssituatie en anderzijds door de aanwezigheid en de frequente aanvallen van de gewapende groepering Al Shabaab.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een attest van zwangerschap.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota wordt de COI Focus *“Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 6 september 2016 gevoegd, welke op 7 november 2016 nogmaals aan de Raad werd overgemaakt.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij artikel 48 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe aangehaald artikel zou geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatische inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel te verkrijgen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de bedreigingen die zij kreeg van Al Shabaab, (ii) zij aanvankelijk

verklaarde niet te weten dat zij aangesproken werd door leden van Al Shabaab maar dacht dat zij verloren waren en zij vervolgens verklaarde niet te kunnen weten wie van Al Shabaab haar aangesproken had omdat zij altijd gemaskerd zijn, doch het merkwaardig is dat zij dacht dat zij verloren waren aangezien zij op dat moment ook gemaskerd moeten geweest zijn, (iii) zij, gevraagd naar het uiterlijk van de districtscommissaris, een weinig doorleefde beschrijving geeft van de man waar zij een vraag tot hulp toe had gericht, (iv) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar ontvoering door Al Shabaab, (v) zij eveneens tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over wat er gebeurde nadat zij thuis kwam nadat zij opgesloten was, (vi) zij tijdens het tweede gehoor verklaarde dat de vrouw die haar aan haar werk als straatveegster hielp vermoord werd door Al Shabaab, terwijl zij tijdens het eerste gehoor enkel verklaarde dat haar gevraagd werd waar zij was, (vii) zij de vrees tot herinfibulatie na een bevalling uitte in geval van terugkeer naar Somalië doch uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat herinfibulatie na een bevalling niet onder dwang wordt uitgevoerd maar het de keuze van de vrouw zelf is om hier al dan niet toe over te gaan, de gevolgen die zij zou ondervinden van de besnijdenis die zij in het verleden heeft ondergaan niet kunnen gelijkgesteld worden met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, dat tot doel heeft een asielzoeker te beschermen tegen mogelijke vervolging en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen, de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling ook volledig ondoeltreffend is om een einde maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van de betrokkene en het psychologisch welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden alleen niet volstaat om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen en (viii) niettegenstaande de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds complex, problematisch en ernstig is en dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 augustus 2016 (CG nr. 1519190), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde vaagheden en tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan de door haar beweerde problemen met Al

Shabaab. In zoverre verzoekster zich beroept op het voordeel van de twijfel, benadrukt de Raad dat dit slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, hetgeen – gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat volgt – allerminst het geval is gebleken.

De Raad stelt vast dat verzoekster voor het overige in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende poging onderneemt om het geheel van de pertinente en draagkrachtige motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.5.1. Immers, waar verzoekster stelt dat Al Shabaab haar een eerste keer heeft bedreigd op weg van haar werk naar huis toen ze rond de middag van de bus afstapte, geeft zij opnieuw een andere versie van de feiten. Ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoekster immers dat Al Shabaab haar de eerste keer thuis kwam opzoeken: *“Ik bedoel, zijn ze fysiek naar je gekomen of hebben ze je gebeld? De eerste keer zijn ze fysiek naar me gekomen. (...) Waar was je toen ze jou aanspraken? Ik was thuis. De eerste keer was je thuis? Ik was toen net thuis aangekomen van mijn werk. Wat hebben ze de eerste keer gezegd? Ik was toen net uitgestapt van de auto, ik wou mijn huis binnenlopen. Hun auto stond voor hun huis en ze vroegen of ik een moment had om met hun te kunnen spreken. (...)”* (administratief dossier, stuk 9, p. 14) en *“Het eerste contact was oog-in-oog, dat was aan de deur? Ja, klopt. Wist je onmiddellijk dat zij het waren, toen ze bij jou aan de deur kwamen? Ja. (...) Ze hebben mij meteen gestopt, want ik was net afgestapt van de auto. (...)”* (administratief dossier, stuk 5, p. 7). Zoals correct wordt toegelicht in de bestreden beslissing slaagde zij er evenwel niet in op coherente wijze het tijdstip te duiden waarop zij door Al Shabaab werd opgezocht en liet zij bovendien op de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld dat zij voor haar ontvoering reeds een eerste keer persoonlijk door Al Shabaab was benaderd: *“U verklaarde voor het CGVS dat **Al Shabaab u op 1 juni 2015 kwamen opzoeken toen u thuis kwam van het werk** (CGVS dd. 08/04/2016, p. 13-14). U verklaarde verder dat u **eerst thuis opgezocht werd en daarna telefonisch bedreigd werd**. U verklaarde eerder tijdens hetzelfde gehoor dat u **de hele dag werkte en 's avonds thuis kwam van het werk** (CGVS dd. 08/04/2016, p. 7). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter dat u **rond 12 uur weer thuis kwam van het werk** (CGVS dd. 12/05/2016, p. 5). Daarenboven verklaarde u tijdens het tweede gehoor dat u niet meer weet welke dag Al Shabaab u de eerste keer thuis opzocht, maar dat de telefonische bedreigingen in juni 2015 gebeurden (CGVS dd. 12/05/2016, p. 7). Bovendien verklaarde u eerder voor de DVZ dat u **in juni 2015 telefonisch bedreigd werd, maar zegt u niet dat Al Shabaab eerst bij u thuis geweest is** (Vragenlijst CGVS, 3.5). U legt tegenstrijdige verklaringen af over de bedreigingen die u kreeg.”* Het hoeft geen betoog dat deze strijdigheden in verzoeksters verklaringen geenszins worden uitgeklaard door thans in het verzoekschrift voor te houden dat zij een eerste keer werd benaderd en bedreigd toen zij 's middags van de bus stapte, op weg naar huis.

Voorts wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er in de bestreden beslissing correct op dat verzoekster tevens tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over haar ontvoering door Al Shabaab: *“Voor het CGVS verklaarde u **opgepakt te zijn door Al Shabaab toen u op de markt was, nadat u van het werk terugkwam** (CGVS dd. 08/04/2016, p. 13). Gevraagd waar u heen gebracht werd, verklaarde u dat niet te weten omdat het **'s avonds laat** was (CGVS dd. 08/04/2016, p. 15). U verklaarde echter tijdens het tweede gehoor voor het CGVS, dat u **thuis kwam van uw werk rond 12 uur 's middags** (CGVS dd. 12/05/2016, p. 5). Daarenboven verklaarde u reeds eerder bij de DVZ dat u **thuis was toen u ontvoerd werd** (Vragenlijst CGVS, 3.5). U legt tegenstrijdige verklaringen af over uw ontvoering door Al Shabaab.”* Verzoekster werpt in het verzoekschrift op dat Al Shabaab op 20 juni 2016, de dag van haar ontvoering, rond 18 uur 's avonds bij haar thuis langskwam, waarmee zij in wezen vasthoudt aan haar verklaringen zoals zij deze heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken doch waarmee zij evenwel geen valabele verklaring biedt voor het gegeven dat zij ten overstaan van het Commissariaat-generaal verklaarde *“De volgende dag was ik net gaan werken, ik ben naar de markt gegaan om wat te gaan kopen, onderweg naar huis ben ik ze tegengekomen, ze hebben mij geblinddoekt en hebben ze mij meegenomen”* (administratief dossier, stuk 9, p. 13). De Raad benadrukt dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

2.5.2. Daarnaast verduidelijkt verzoekster dat op klaarlichte dag, op een openbare plaats de mannen van Al Shabaab geen maskers dragen en zij gekleed gaan zoals alle andere mensen. Indien ze 's avonds op missie zijn moeten ze echter voorzichtig zijn en hun identiteit verstoppen, op welke momenten ze dan wel maskers dragen. Met deze toelichting slaagt verzoekster er echter niet in afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen waar in de bestreden beslissing wordt gesteld **“Daarenboven verklaarde u aanvankelijk niet te weten dat u aangesproken werd door leden van Al Shabaab, maar dacht u dat zij verloren waren (CGVS dd. 08/04/2016, p. 14). Even later gevraagd of u wist wie van Al Shabaab u aangesproken had, verklaarde u echter dat u dat niet kan weten omdat zij altijd gemaskerd zijn (CGVS dd. 08/04/2016, p. 15). Het is merkwaardig dat u dacht dat zij verloren waren, aangezien zij op dat moment ook gemaskerd moeten zijn geweest.”** Indien de leden van Al Shabaab niet gemaskerd waren op het ogenblik dat zij verzoekster aanspraken, zoals wordt gesuggereerd in het verzoekschrift, is het de Raad immers niet duidelijk waarom zij tijdens het gehoor haar onwetendheid omtrent de identiteit van haar belagers trachtte te vergoelijken door het feit dat zij altijd gemaskerd zijn.

2.5.3. Met het louter citeren van een passage uit het gehoorverslag slaagt verzoekster er voorts niet in de appreciatie om te buigen dat zij, gevraagd naar het uiterlijk van de districtscommissaris, een weinig doorleefde beschrijving geeft van de man waar zij een vraag tot hulp toe heeft gericht.

2.5.4. Waar verzoekster nog opmerkt **“dat ze na de dreigtelefoontje alles vertelde aan haar echtgenoot en dat toen ze werd ontvoerd gedurende verscheidene dagen, zij het aan haar echtgenoot had verteld toen ze terug thuis kwam”**, slaagt zij er voorts niet in de vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen waar correct wordt uiteengezet als volgt: **“U heeft eveneens tegenstrijdige verklaringen afgelegd over wat er gebeurde nadat u thuis kwam nadat u opgesloten was. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS, verklaarde u dat u thuis kwam en alles aan uw echtgenoot vertelde (CGVS dd. 08/04/2016, p. 13), terwijl u voor de DVZ verklaarde dat u uw echtgenoot heeft gebeld om hem alles te vertellen (Verklaring CGVS, 3.5). Voor de DVZ verklaarde u eveneens dat uw echtgenoot u naar het huis van zijn vriend bracht (Verklaring CGVS, 3.5), terwijl u voor het CGVS verklaarde dat deze vriend met de auto gekomen is en dat jullie samen naar diens huis gegaan zijn (CGVS dd. 08/04/2016, p. 13).”**

2.5.5. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift voorbij gaat aan het onderdeel van de motivering waar in de bestreden beslissing wordt gesteld **“Tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaarde u dat de vrouw die u aan uw werk als straatveegster hielp, vermoord werd door Al Shabaab (CGVS dd. 12/05/2016, p. 10). Gevraagd waarom u dat tijdens het eerste gehoor niet verteld had, verklaarde u dat wel gedaan te hebben. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u echter enkel dat haar gevraagd werd waar u was (CGVS dd. 08/04/2016, p. 19).”** Ook deze vaststelling draagt bij tot verzoeksters algehele ongelooftwaardigheid.

2.5.6. Waar verzoekster ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen nog opwerpt dat ze vermeld heeft dat ze problemen had met de tolk maar dat hiermee geen rekening werd gehouden, stelt de Raad samen met verwerende partij vast dat verzoekster aan het begin van het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal inderdaad vermeldde dat ze graag een tolk wilde die haar eigen dialect spreekt, om zo haar afkomst te kunnen bewijzen. Toen haar werd uitgelegd dat de tolken door een andere dienst worden toegewezen en haar vervolgens werd gevraagd of ze de tolk begreep, bevestigde ze dat ze de protection officer begreep (en dus ook de tolk die vertaalde wat de protection officer zei) maar dat er vorige keer misschien zaken waren die de protection officer niet goed had begrepen en dat de tolk misschien verkeerd had vertaald. Toen haar naar verduidelijking werd gevraagd en haar werd gevraagd of er iets is wat ze dacht dat de protection officer niet goed begrepen had, slaagde verzoekster er niet in concrete voorbeelden te geven en antwoordde ze slechts dat ze nu eenmaal geen Nederlands begrijpt en niet kan weten wat de tolk tegen de protection officer heeft gezegd (zie gehoorverslag CGVS dd. 12/05/16, p. 1-3). Verzoekster kon haar “vermoedens” dat de tolk misschien verkeerd had vertaald of dat de protection officer haar misschien niet had kunnen begrijpen dan ook niet hard maken. Bovendien stelde verzoekster in het begin van het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat ze de tolk vanzelfsprekend begreep, aangezien hij Somalisch sprak (zie gehoorverslag CGVS dd. 08/04/2016, p. 2) en bevestigde ze op het einde van dit gehoor uitdrukkelijk dat ze alle vragen had begrepen, dat ze de tolk heel goed had begrepen. Ze gaf toen inderdaad ook aan dat ze bij het volgende gehoor een tolk wilde die uit Mogadishu komt, zodat deze tolk haar afkomst uit Mogadishu zou kunnen bevestigen (zie gehoorverslag CGVS dd. 08/04/16, p. 27). Verzoekster maakte op dat ogenblik echter helemaal geen gewag van mogelijke vertaal- of communicatieproblemen, noch uitte ze toen enige bezorgdheid dat de tolk misschien verkeerd had vertaald of dat de protection officer haar niet goed zou hebben begrepen. De enige reden dat ze een

tolk uit Mogadishu wilde, was om zo haar afkomst uit Mogadishu te kunnen aantonen. Ook op het einde van het tweede gehoor verklaarde verzoekster trouwens uitdrukkelijk dat ze de tolk heel goed had begrepen (zie gehoorverslag CGVS dd. 12/05/16, p. 17). Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat het gehoorverslag geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van het gehoor, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden.

2.6. Daarnaast kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij opwerpt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de reeds door haar ondergane VGV en de door haar neergelegde medische attesten die dit aantonen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat de commissaris-generaal wel degelijk is ingegaan op de door haar neergelegde medische attesten en op de door haar geuite vrees voor herinfibulatie na een mogelijke bevalling: *“U legt in kader van uw asielaanvraag medische attesten m.b.t. uw besnijdenis voor. Hieruit blijkt dat u type 3 besneden bent. Gevraagd naar uw vrees als u terugkeert naar Somalië, uitte u de vrees tot herinfibulatie na een bevalling (CGVS dd. 12/05/2016, p. 17). Volgens de informatie beschikbaar voor het CGVS (beschikbaar in uw administratief dossier) wordt herinfibulatie na een bevalling niet onder dwang uitgevoerd, maar is het de keuze van de vrouw zelf om hier al dan niet toe over te gaan. Voor wat betreft de gevolgen die u zou ondervinden van de besnijdenis die u in het verleden hebt ondergaan, kan worden opgemerkt dat hoewel besnijdenis een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest, kunnen voortduren, vloeit het aangehaalde aanhoudende karakter voort uit de secundaire gevolgen of effecten die de verminking kunnen veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op de fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel, een asielzoeker te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologisch welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht, in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen.”* Het betoog dat VGV een daad van vervolging is in de vorm van fysiek, seksueel en mentaal geweld, die specifiek de sociale groep van de vrouwen betreft en dus ook als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève kan worden beschouwd, en de verwijzing naar een arrest van de Raad dd. 17 oktober 2012, dat zoals elke rechterlijke beslissing geen precedentwaarde heeft, vermag geen afbreuk te doen aan het geheel van deze pertinente overwegingen, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoekster verwijst naar de reeds door haar ondergane VGV, naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, naar rechtspraak van de Raad van State hieromtrent en naar een publicatie van de organisatie INTACT, benadrukt de Raad dat VGV inderdaad een ernstige aantasting is van de fysieke integriteit van meisjes en vrouwen en dat niet betwist wordt dat verzoekster een VGV type III heeft ondergaan. Uit de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat verzoekster, een volwassen vrouw, niet *in concreto* aantoonde dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst het risico loopt om onder dwang opnieuw geïnfibuleerd te worden, zelfs niet nu zij zwanger blijkt te zijn. Immers, toen verzoekster werd gepeild naar de gevolgen inzake haar VGV bij een mogelijke terugkeer naar Somalië, haalde zij inderdaad aan dat zij, als zij zwanger zou geraken, na de bevalling terug zou worden dichtgenaaid, waarna alles weer vanaf begin zou beginnen. Op de vraag wie haar dit heeft gezegd, verwees zij naar haar haar buurmeisjes en stelde zij dat iedereen dit moet ondergaan. Zij gaf verder aan dat de herinfibulatie zou gebeuren door de dokter (zie gehoorverslag CGVS II, p. 17). Ook in onderhavig verzoekschrift stelt verzoekster dat zij in geval van terugkeer naar Somalië (en na haar bevalling waardoor ze geen type III-besnijdenis meer zal hebben) opnieuw zal dichtgenaaid worden aangezien de Somalische cultuur bijna alle vrouwen verplicht om een type III-besnijdenis te hebben. Inzake deze laatste stelling kan worden verwezen naar de informatie in de COI Focus *“Somalië: Defibulatie en herinfibulatie bij geïnfibuleerde vrouwen in Zuid- en Centraal-Somalië”* van 13 juni 2016, waaruit blijkt dat volgens data van 2006 98 % van de vrouwen in Zuid- en Centraal-Somalië een vorm van genitale verminking ondergaan, waarbij dit bij ongeveer 80 % van hen type III of infibulatie is. Verder blijkt uit de informatie dat van vrouwen na een eerste huwelijk niet wordt verwacht dat ze zich opnieuw laten

vernauwen, ook niet als ze gescheiden zijn of weduwe zijn geworden. Er is voor hen geen enkele reden om zich voor te doen als maagd en het is aanvaardbaar voor hen om open te blijven. Wat de specifieke problematiek van herinfibulatie na een bevalling betreft, blijkt uit de informatie dat het zich opnieuw laten vernauwen na de bevalling in Zuid- en Centraal-Somalië in het algemeen niet onder dwang of druk gebeurt maar meestal op vraag van de vrouw zelf, en dat wat een volwassen vrouw na een defibulatie doet persoonlijk is en ze haar eigen keuze maakt. Het kan wel gebeuren dat een echtgenoot aan zijn vrouw vraagt om zich te laten vernauwen. Uit het geheel van verzoeksters verklaringen blijkt echter dat zij zich niet in een dergelijke situatie bevindt. Bij haar vrees voor herinfibulatie verwees zij immers niet naar haar echtgenoot maar stelde zij dat iedereen terug moet worden dichtgenaaid, dat alles weer wordt toegenaaid, en dat zij dit weet via haar buurmeisjes (zie gehoorverslag CGVS II p. 17). Uit het voorgaande blijkt echter dat dit niet strookt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die door verzoekster niet met andersluidende objectieve informatie wordt weerlegd. Voorts verklaarde verzoekster, toen zij werd gevraagd naar de houding van haar echtgenoot tegenover VGV, dat hij erg was geschrokken toen hij haar voor het eerst zag tijdens de eerste huwelijksnacht en blijkt uit haar verklaringen dat haar echtgenoot rekening hield met haar persoonlijke situatie. Zij gaf zelf toe dat zij een goede man heeft (zie gehoorverslag CGVS p. 16). Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen, kan er derhalve worden geconcludeerd dat er, zoals wordt bepaald in artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, *in casu* goede redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet het risico loopt om onder dwang opnieuw geïnfibuleerd te worden, zelfs niet nu zij zwanger blijkt te zijn. Een schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

In zoverre verzoekster kritiek uit op de informatie waarom het Commissariaat-generaal zicht steunt, dient te worden vastgesteld dat in de COI Focus over defibulatie en herinfibulatie bij geïnfibuleerde vrouwen in Zuid- en Centraal-Somalië inderdaad wordt verwezen naar een studie die uitgevoerd werd door de stichting Pharos in 1995. En in deze studie wordt er dan weer verwezen naar een studie uit 1985. Dit is echter, in tegenstelling tot wat verzoekster laat uitschijnen in het verzoekschrift, niet de enige informatiebron over herinfibulatie na bevalling waarop de COI Focus is gebaseerd. Zo wordt er in de COI Focus inzake herinfibulatie na een bevalling ook verwezen naar een rapport van de ngo HEART van 23 november 2015, waarin wordt gesteld dat vrouwen na een bevalling zelf vragen om geheel of gedeeltelijk geïnfibuleerd te worden. Verder heeft Cedoca verschillende organisaties gecontacteerd die expertise hebben over VGV in Zuid- en Centraal-Somalië en heeft Cedoca antwoord gekregen van de ngo Somali Peace Line (die campagne voert tegen VGV in verschillende delen van Somalië) en van Ifrah Ahmed, de voorzitter van de Ifrah Foundation (een Ierse organisatie die ijvert voor de wereldwijde uitbanning van VGV) die in maart 2016 door de eerste minister van Somalië is aangesteld als coördinator voor de strijd tegen VGV. De coördinator van het Child Protection Program van de ngo Somali Peace Line antwoordde dat het dichtmaken na de bevalling niet iets is dat wordt opgelegd aan de vrouw door haar echtgenoot of andere familieleden en dat de meeste vrouwen vrijwillig terug dichtgemaakt worden na de bevalling, wat inhoudt dat de wonde waar de vroedvrouw hen heeft moeten inknippen om veilig te kunnen bevallen om medische redenen gehecht wordt. Ifrah Farah antwoordde dan weer dat de situatie (inzake herinfibulatie) verschilt voor volwassen vrouwen met kinderen en dat ze, hierbij wel aangevend dat het onmogelijk is om te veralgemenen, persoonlijk nog nooit had gehoord van volwassen vrouwen die onder druk worden gezet om hun infibulatielitteken opnieuw dicht te laten maken. Volgens haar is wat een volwassen vrouw doet na defibulatie persoonlijk en maakt ze haar eigen keuze. Ze zegt dat het wel kan gebeuren dat een echtgenoot aan zijn vrouw vraagt om zich te laten vernauwen maar dat ze nooit heeft gehoord dat andere familieleden of haar sociale omgeving haar onder druk zetten. Ze nuanceert tot slot inderdaad dat gebruiken en tradities van regio tot regio verschillen en van clan tot clan. Verzoekster uit dan wel kritiek uit op deze informatie, vindt dat deze te vaag is en werpt op dat er geen cijfers of statistieken zijn waaruit duidelijke fenomenen kunnen worden afgeleid, doch zij vermag met deze algemene kritiek op de volledigheid en de correctheid van de door het Commissariaat-generaal gehanteerde bronnen niet de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal te weerleggen en zij toont geenszins aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert onjuist zou zijn. De Raad benadrukt te dezen dat verzoekster minstens met concrete en objectieve gegevens dient aan te tonen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal steunt niet correct is, alwaar zij in gebreke blijft. De Raad wijst er nog op dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt overigens gebaseerd is op diverse publieke bronnen, zoals het verslag dat de Danish Immigration Service schreef op basis van een fact finding mission in 2015, rapporten van antropologen en andere experts, een rapport van de ngo HEART, en verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen ter plaatse, namelijk organisaties die expertise hebben over VGV in Zuid- en Centraal-Somalië. De Raad is dan ook van mening dat er op basis van deze informatie wel degelijk kan gesteld worden dat het zich opnieuw

laten vernauwen na de bevalling in Zuid- en Centraal-Somalië in het algemeen niet onder dwang of druk gebeurt maar meestal op vraag van de vrouw zelf, en dat wat een volwassen vrouw na een defibulatie doet persoonlijk is en ze haar eigen keuze maakt.

2.7. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.8.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoekster niet volstaan met de blote bewering dat zij in geval van terugkeer naar Somalië een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling om aan te tonen dat genoemd artikel zou zijn geschonden. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster op generlei wijze aan dat zij wordt vervolgd of geïsoleerd door haar autoriteiten of derden en dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Er zijn derhalve evenmin redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.8.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-

465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan (COI Focus “*Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 19 februari 2016, toegevoegd aan het administratief dossier en COI Focus “*Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 6 september 2016) blijkt dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van “*UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia*” van januari 2014, “*UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)*” van mei 2016 en de COI Focus “*Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 6 september 2016, stelt de Raad immers vast dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal- Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al-Shabaab staan, duren voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Het geweld in Mogadishu neemt inderdaad de vorm aan van enerzijds complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het Commissariaat-generaal gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Er wordt erkend dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch er wordt benadrukt dat om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet te evalueren er diverse objectieve elementen moeten meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van COI Focus “*Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 6 september 2016 blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamitische rebellen van Al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren en ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt neemt de vorm aan van complexe terreuraanslagen van Al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants waar vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders komen, en op overheidsgebouwen of -instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verboden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen,

politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door Al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In de aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu. De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt wijst er nog op dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië.

Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat Al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat algemeen genomen, een "gewone burger" bij een terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het "Upper Tribunal" stelt nog dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al-Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het "Upper Tribunal" meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van Al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations enz., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeksters betoog in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De COI Focus "*Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van 6 september 2016 is immers van recentere datum dan de door verzoekster aangehaalde informatie, die bovendien niet altijd specifiek over Mogadishu gaat. De geciteerde passages die wel specifiek betrekking hebben op Mogadishu bevestigen bovendien het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven. Verzoekster brengt aldus geen informatie bij die kan aantonen dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.8.3. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tot twee maal toe door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.11. Waar verzoekster vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor een nieuw onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS